

DE BIA

‘Mijn vader zei: Tom, belooft me je moet nooit advocaat te worden!’

Het adagium *Virtus nobilitat* is vervangen door een nieuw devies: *vrije tijd adelt!* Maar geldt dat ook voor de advocatuur en de rechterlijke macht? Over de zoektocht naar het evenwicht tussen werk en vrije tijd.

Martine Goosens
freelance journalist

Mr. Tom Phijffer (36), partner bij Willems Advocaten in Amsterdam, getrouwd met de Britse Kathleen Calvert.

Donderdagavond 20.00 uur, Phijffer zit te eten op de bank bij de televisie: ‘Na een dag op kantoor, die tot ongeveer 19.30 uur duurt, ben ik binnen tien minuten thuis. Na het journaal doe ik doorgaans niet veel bijzonders meer. Ik werk ongeveer 60 uur in de week, waarvan één of twee avonden per week ’s avonds thuis. De andere avonden lees ik meestal nog wat. Voordat ik drie jaar geleden tot de maatschap toetrad heb ik jarenlang in mijn vrije tijd onderzoek verricht naar ‘de zaak Lebak’. Toen ik na mijn studie van Nijmegen naar Amsterdam verhuisde bezocht ik het Multatuli Museum in het geboortehuis van Eduard Douwes Dekker aan de Korsjespoortsteeg. Dat bracht mij ertoe om de *Max Havelaar* nog eens te lezen, inmiddels door de ogen van een jurist. Ik raakte zo gefascineerd door het juridische aspect van de zaak Lebak dat ik mij steeds verder ver-

Foto's: Arnold Vente

diept heb in de vraag of Douwes Dekker gelijk had toen hij in 1856 aangifte deed tegen de – als een heilige vereerde – inlandse vorst van Lebak wegens machtsmisbruik, knevelarij en afpersing van de bevolking. Dekker kreeg geen gehoor, werd overgeplaatst maar weigerde dat en nam ontslag. In zijn ogen werden de wetten in Nederlands Indië verkracht. Ik begon mij af te vragen wat die wetten en verordeningen op het koloniale bestuur eigenlijk inhielden. Tot in de kleine uurtjes heb ik archiefmateriaal doorgespit, gewoon voor de lol. Uiteindelijk stuitte ik op parlementaire geschiedenis waarmee naar mijn oordeel Dekkers gelijk kon worden bewezen. Als zijn pleitbezorger schreef ik een boek met de titel *Het gelijk van Multatuli*. Recensenten schreven later over ‘Multatuli’s advocaat’ en ‘Postuum eerherstel voor Douwes Dekker’. Een groter compliment had ik niet kunnen krijgen; Dekker zelf had zijn leven lang vruchteloos

INSANIS

voor eerherstel gevochten. Na mijn huwelijk is de verschijning van mijn boek hét hoogtepunt in mijn leven.

Als partner ben ik natuurlijk medeverantwoordelijk voor de onderneming die het kantoor nu eenmaal is. Ten nadele van de andere partners zou ik zo'n uitgebreide studie naar iets wat mij in de privé-sfeer interesseert nooit doen. De publicatie van het boek heeft toch wel acht jaar van mijn leven gekost. Tegenwoordig heb ik het te druk voor dat soort dingen. Daarom ben ik nu bezig met wat belangrijk is voor kantoor of relevant is voor de onroerendgoedpraktijk. Ik ben lid van de Vereniging van Huurrechtadvocaten. Op dit moment verdiep ik mij in het sluitstuk van het NBW: de invoering van nieuw algemeen huurrecht. Ook daar ben ik redelijk fanatiek in, ik volg de ontwikkelingen op de voet.

Kathleen en ik hebben geen kinderen; we hebben in plaats daarvan gewoon paarden en honden. Kathleen was toen ik haar leerde kennen art director in Amsterdam, maar de laatste jaren brengt zij hele dagen door met Maestro, Briljant en Odyssee, twee paarden van onszelf en één van een vriendin. Alhoewel mijn grootvader paardenarts was in het leger heb ik tot ik Kathleen en Briljant leerde kennen zelf nooit iets met paarden gehad. Kathleen rijdt dressuurwedstrijden en traint dagelijks. Zij heeft de genen van mijn opa in mij wakker geschud. Elk weekend staat volledig in het teken van de paarden, samen verzorgen we de dieren, maken uitstapjes en gaan samen op concours. In een versleten spijkerbroek, soms letterlijk met mijn voeten in de mest, vind ik bij de paarden de rust die ik moet ontberen op mijn werk. Zelf rij ik recreatief, maar niet vaak. Op een wedstrijddag vormen we echt een team: ruiter, paard en groom. Brandy en Solo, de Engelse cockerspaniëls, weten dat ze even geen aandacht krijgen. De zenuwen gieren ook mij door de keel. Het paard voelt dat. Het wachten op de prijsuitreiking is net zoiets als wachten op een kortgedingvonnis. Achteraf wordt het juryrapport doorgenomen. Als we een prijs hebben gewonnen ben ik zo blij als een kind.

De tijd die ik naast mijn werk en de paarden nog overhou besteed ik aan het lezen van boeken, de krant, vakliteratuur en jurisprudentie. Ik lees graag over ontdekkingsreizigers zoals James Cook of Sir Francis Drake. De muiterij op de Bounty, een voetnoot in de Engelse geschiedenis, boeit me mateloos. De lokroep van de Stille Zuidzee, waarover Boudewijn Büch heeft geschreven, daarvan kan ik wegdromen. Maar ik hou vooral van biografieën. Het volledige beeld van een leven, dat spreekt mij aan, vooral als het tragisch eindigt. Laatst las

ik een biografie over een graaf uit een vooraanstaande regentenfamilie die generaal was in de tijd van Napoleon. Een man van betekenis in de politiek en in de geschiedenis. Maar na de Franse overheersing slaagt hij er niet in verder carrière te maken en reist hij gedesillusioneerd af naar Brazilië, waar hij alleen en in totale afzondering sterft. In dat boek staat een plaatje met als onderschrift: *"Dirk van Hogendorp voor een eenvoudige plantagehut in povere omstandigheden"*. Dat trieste beeld van die man in eenzaamheid en armoede, denkend aan een glorieuze tijd die allang niet meer bestaat, dat vind ik ontroerend. Op kantoor heb ik juist helemaal geen behoefte aan emotionele toestanden, het zakelijke en klinische van de commerciële praktijk vind ik bijzonder prettig. Maar in mijn hart ben ik een romanticus.

Een werkweek van 60 uur vind ik heel gewoon, maar van het harde werken op zich krijg ik geen kick. De lol van het leven ervaar ik vooral in het weekend en dat hou ik ook voor ogen als ik even wat minder zin heb in mijn werk. Zaterdag en zondag staan volledig in het teken van rust en ontspannen met mijn vrouw, de paarden en de honden. Werken doe ik dan liever niet, ik heb geen zin om door te draaien in deze prachtige, maar toch wel stressvolle job. Mijn vader is ook advocaat geweest. Hij kreeg er hartklachten van en moest al op zijn 55e stoppen. Terwijl hij herstelde van een openhartoperatie zei hij in het ziekenhuis: 'Tom, beloof me nooit advocaat te worden! Inmiddels is hij 70. Ik ben blij dat hij kan zien dat ik gelukkig ben geworden: het bloed kruipt toch waar het niet gaan kan!' ■